

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fóra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Vilas, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

ASCOLTAU.

I.

Diu s' Evangèli de demá qu' una vegada el Bòn-Jesús s' en mená amb Éll, dalt una montañia, à tres des séus dexebles: Sant Pere, Sant Jaume y Sant Juan.

Y devant élls se vá transfigurá. Y resplandí sa séua cara encesa com es sòl; y es séus vestits semblavan llum de neu.

Y veys aquí qu' apareguéren Moysès y Elías, conversant amb Éll.

Y prenguént Sant Pere la paraula, li digué á Jesús:

—Señó, ¡que bé estam assuquí! si heu voleu, fassem tres tabernacles, un per Vos, un per Moysès y s' altre per Elías.

Encara deya es derré mot quant s' estengué part demunt élls un nigul daurat qu' enlluernava, y sentiren una veu diguent: «Aquest es mon fíy molt estimat qui bé 'm complau; *ascoltauló.*»

Y quant axò sentiren es dexebles, carregats de pò, caygueren amb sa cara en terra.

Però el Bòn-Jesús s' hi acostá y los digué:—Axecaúvos y no tengau temó.

Y obrint ets uys, tots esglayats, no verén à ningú més que à Jesús.

Y mentres devallavan sa montañia los advertí:—No conteu à ningú lo que vos ha passat, fins qu' es Fíy de s' hòmo ressucit d' entre los mòrts.

II.

Aquella veu que desde les altures, referintse à Cristo-Jesús digué: *ascoltauló*, à n' es tres Apòstols, era sa mateixa que dalt el Sinai dictá es deu Manaments; ses Ordonances qu' havian de serví per bòn govèrn de tots es pòbles que volgessin viure vertaderament civilisats.

Y Cristo-Jesús que vengué en el mon per regenerá s' Humanitat averiada, deya à n' ets acusadós vayvés quant li presentavan una malanada pecadora:

—«Aquell de vòltros qu' estiga net de culpa, que li tir sa primera pedra.»

Y se passetjava predicant p' es pòbles sa doctrina santa:

«Quant fassau llimosna, que no sápia sa vòstra má esquèrra lo que há dat sa dreta.»

«Estimau es vòstros inimichs y feys bé à n' es qui 'us avorrexen.»

«Més fácil es qu' una gúmera pas p' es cós d' una guya que s' entrá un rich à dins el Cèl.»

«Cercau el Reyne de Déu y sa Justicia, y tot lo demés vos ho donarán per afegitó.»

«Benaventurats els qui patexen set y fam sobre la tèrra, perque un dia se veurán sodolls y farts.»

«Veniu à mí tots es qui vos trobau apesrats, y jò vos agombolaré.»

«Si no voleu creure en ses méues paraules, creys en ses méues òbres.»

«Aquell qui creurá en mí, valdement muyra, viurá etèrnament.....»

Y es pòble que 'l seguia, confessava sa séua Divinidad.

III.

¡Quants de profetes falsos pasturan avuy en dia per Mallorca, pretenguent qu' es pòble los ascolt.

Y no tenen mes autoridat que sa que élls matexos s' han donada; y tots predican à la una; y uns diuen una cosa, y ets altres la desdiuen.

Y cridan à les fosques, cada qual desde sa montañia de sa séua pròpia vanidat, y no s' hi entenen.

Y per mèdi de sa propaganda impia se proclaman sábis es més ignorants; y s' anomenan redentós des pòble, élls que no confirman ses séues teories amb s' exemple de bònes y virtuosas òbres.

No los ascolteu, perque la veritat ha fuyta de sa séua boca; y escuses de vòlervós bé, cercan es séu.

Tant sòls Cristo-Jesús, Fíy de lo Etern Pare, digué la veritat à n' es séu pòble, per qui doná sa sanch.

Tant sòls es séus apòstols pòden ben encaminá per consegú sa vertadera ditxa, à n' es pelegrins que no s' estoran devant ets embaucadós d' inteligències.

Mallorquins catòlichs, *ascoltau l' Iglesia* qu' es s' Espòsa faèl de Jesu-Crist y sa vòstra Mare. —MOSSÉN LLUCH.

ENGAN DE MITJES.

Dins un balcó guarnit de vidrieres à mòdo d' *ivernerero*, baix d' una gábia amb un canari y entre dos tests de flòs artificials, hey sèu ben aposentada una joveneta, amb sos cabeys per flocadura devant es dos ditets de front que Déu li va doná, y llegint una novèl-la d' aquelles que per lo immoral, merexerian crema y ventá sa cènra.

Sa mare, qu' es una señora viuda sense béns ni rendes, y no té altra cosa més que n' Adelayda, s' hi acòsta un pòch mal humorada.

—¡Sèmpre llegint novèlles, en llòch de serzirtè ses calses! ¡Ja estam ben posades! Fins que m' enfadaré... ¿Qué diria qualsevòl te vés? Tròb que 't dura massa sa malfeneria. Y llavò me dius que t' entran ganes de casá....

—Emperò, mamay, pensa que som jóve, ¿que vòls que fassi feyna tot lo dia?

—Com es ara? pensa que ja has fèt es vint, valdament diguem qu' en tens desèt. No vuy per cap estil que 't cries malfanera.

—Idò y jó, y jò....., dexem acabá es capitol... mamayeta...—

Tocan à sa pòrta. Sa criada vá à obrí y avisa qu' es Don Trebeliano: un jovenet missè, bòn mosso y elegant però amb pòchs céntims.

Sa mare amaga es llibre à n' Adelayda, li fá prendre es coxí, y ella se compón sa *bata* que duya arregussada.

—*Adelante, Trebeliano*, tant de tèmps sense arrambarse per aquí, ¿está hò? ¿está hò?

—Señora, estich tan ocupat; que valdement vulga.... y ¿com se campan? Vostè *Adelaydeta* sempre aprofitant es temps....

—Ah si señó, jò no sé está aturada.

—Jò li dich que vuy que sia una vertadera dòna de ca-séua, y en que m' estiga mal dirhó, té es gèni just es méu.—

Es missè s' acòsta à sa pobila, mentres sa mare fá com qu' ad esá canastres.

—¿Que tal se divertí aquests derrés dies?

—Oh! sòls vatx aná à sis balls de màscara y à un de Piñata. Y ara m' ar-regl' aquest vestit per sa Setmana Santa.

—Tots los se cus ella; que n' aprenga. No es per dirley devant, però casi no ha menesté modista.

—¿Que no surten molt à passetjà?

—No més sortim cada horabaxa, y es diumenjes à mitjdía, per lo *rigulá*.

—Trebiliano, à sa méua fiya no l' he criada per vayvera; Déu m' en allibér!—

S' atlòt mirant cosí s' atlòta, pèrt el mon de vista y diu per éll mateix: «aquesta 'm convendria.»

N' Adelayda fá s' empeguehida entre es dos tests de ròses artificials.

Sa mare los se mira, fént sa mitja; y 'es canari canta à la desesperada.....

¡Ja té, va dí en Trompa!

Han passat dos mesos. Dins sa mateixa sala, n' Adelayda muda s' escayola à n' es canari; sa mare y en Trebeliano convèrsan de menudes, seguts en es sofá.

—Señora: no puch aguantá més, mos don consentiment, sinó, tench pò de fé un desbarat.

—Trebiliano: ja sab que l' apreciy; n' hi he dat pròves dexantlo entrá à la casa, però jò no 'm pensava que dins tant pòch temps me dás aquest mal glop. Per altre part, jò li som franca... desgracies de familia... li han fus es dòt à n' Adelayda... vosté se fassi es càrreg. Axò sí, no es perque sia fiya méua, però no está embarassada de rès; ella dú la casa, y tant per cosí còm per cuyná sab sa seua part, es sortida una verdadera dona de cassua. Y per lo mateix, Trebeliano, ja veu que jò no teng altre coseta; si arriba à anarsen, me costará la vida.—

Aquí se trèu es mocadó y fá còm que plorá.

—Señora; jò no he vengut à demaná un dòt; jò sòls preteng sa seua fiya; tench una *carrera* y no pas ánsia que la tractaré axí còm mereix.....

—Mamay ¿vòls que vaji à doná un repàs per dins sa cuyna?

—No, jò hey aniré. Per amor de Déu, Trebeliano.....

—Señora... gracias, gracias.

(Surt sa sògra amb sa mateixa serie-dat que sòlen emprá ses reynes de comèdia.)

—Adelayda.....!

—Trebiliano.....!

Sòls los manca una creu per essè dit-xosos.

Feys contes, ignorants lectors, que ja han passat altres dos mesos, y que mos trobam dins una caseta amb mòbles nous.

ELL.—Axò no pòt seguí mes axí; lo que jò guañ no basta per tants de porros-fuyes. M' hi tròb *engan de mitjes*.

ELLA.—¿Y que vòls que 't fassi? Veés si me ferás aná còm un axengué.....

ELL.—Te dich qu' axò no pòt seguí. Y sino ajudem à treure contes.

(Quant un matrimoni fresch comensa à treure contes ¡bòna nit sèt sòus!)

ELLA.—Res tènch de menesté sobre; jò en llòch de dòt te vatx dú sa méua *brillant educació*, posey tú lo demés.

ELL.—¡Brillant educació! ¿Y qu' es lo que sabs fé?

ELLA.—Sé tocá piano, sé francés, y sé dibuix. Sé fé flòs y sé fé fruites de cera.....

ELL.—Idò ja 'n menjarás de fruytes de cera, y de piano, y de *crochet*.....

ELLA.—¿Y tú qu' en trèus de sa *carrera*?

ELL.—Oh! ¡Que véngan pléts!..... Un' altre còsa: es necessari qu' avuy mateix surta d' aquí sa méua sògra, y es téus dos nebots; no puch aguantá pús.

ELLA.—Axò, may! jò no engegaré mumare.

ELL.—Però jò li diré, amb bòns mòdos, à sa méua sògra, que s' en vaji ella y es nebots. Jò no més me vatx casá amb tú... ¿Heu enténs?

ELLA.—Trebiliano!... (romp plorant.)

ELL.—Adelaida!...

Sa sògra, derrera una mampara:

—¡Som jò sa qu' he tengut *engan de mitjes*!—

Es canari qu' escura de per dins es pòt, sa mica d' escayola que li queda, afica es bech per entre es jonchs, y no alsa es cantet.

Una ratxa de vént mestega ses ròses artificials que guaytan, derrera es vidres des balcó ubèrt.

Y per entre ses cortines de s' alcova comensa à mostrá es brassos sa *creu des matrimoni*.

A. B. C.

FÁBULES D' ISOP.

X.

S' AVARO Y S' ENVEJÓS.

Dos mal' eynes, un avaro
Y s' altre molt envejós,
A Júpiter demanáren
Que los concedís un dó.

—«Demanau, (los digué Júpiter,) Peró amb una condició,
Que alló qu' es primé demani
En doble heu tendrá es segon.»

S' Avaro còm heu sentía,
Callava y no deya un mot:
Peró s' altre que cercava
Més qu' es séu bé, es mal de molts,
Volgué qu' un uy li treguéssen,
Sense fé cas d' es dolor
Just no més perque à s' Avaro
Los hi treguéssen tots dos.

XI.

ES GALL Y ES XORIGUÉ.

A un Xorigué que encara
No havia berenat
Li va vení s' idèa
De berená d' un Gall.

Més, perque no poguéssen
Llavò dirli dolént,
Heu volgué fé amb justícia
Y li va posá plét.

—«Compare en Gall, (li deya),
Tú are has de morí
Perque la gent desvetlas
Cantant es dematins.

—Axò no es cap delicto,
(Li responia es Gall.)
La gent axí 's despèrta
Per comensá es jornal.

—Ydò morirás perque
Sa lley jamay consént
Qu' un mascle ténga moltes
Femelles; y tú 'n téns.

—Si 'n tench, es que, entre nòltros,
No está mal fét tampòch;
Es perque ses gallines
Axí pònen més òus.

—¡No 'm véngues amb excuses!
Vaja: no 'n parlem pús:
Aquí morirás perque
Encara estich dejú.

—Axò ja 's altre còsa,
Compare en Xorigué:
Heu 'guesseu dit tot-duna,
Y es plét era demés.»

Aquí tenui s' exemple
De lo que fan sovint
Amb capa de justícia
Es grans contra es petits.

XII.

ES PORQUÉ.

Menava un porqué sa guarda
Per devés un ausinar,
Y dexant à su-llá en tèrra
Sa pellissa, 's vá enfilá
A ses branques de s' ausina
Per espolsarli ets aglans.

Amb axò, es pòrchs afañosos
Per sadollar-se aviat,
Fins y tot à sa pellissa
Comensaren à dá clau,
Y esquexada y tota tròssos
Va romandre amb un instant.

Llavò es porqueret los deya:
—«Mala rassa d' animals!
A n' ets hòmos que vos matan
Los donau tota sa carn,
Y à s' únich que vos engrexa
Sa pellisa li esquexau.»

XIII.

S' HÒMO Y ES LLEÓ.

Les tenían fòrt ferm, una vegada,
Un Hòmo y un Lleó
Per decidí quin era
Més valent de tots dos.

—«Y qu'has d'anà à xerrà? (li deya s'hòmo)
Mira aqueix monument
Qu' un lleó representa
Vensut per un des mèus.»

Y es lleó responia:—«¡Ves quin' una!
¡Sabs tú si s'escultó
En lòch d'essé un hòmo
Fos estat un lleó!»

XIV.

ISOP Y UN CASSADÓ.

Un Cassadó, una vegada
Anant à cassà à n'es bòsch,
Va veure à Isop que jugava
Tot alegre amb uns atlòts.
Al punt, s' en comensà à riure,
Perque trobava qu' allò
De jugá, no era molt digne
De tot un bon filósó.
Veuréu que d' aquelles riayes
De còp s' en va teme Isop,
Y amatent y tot amable
S' hi acostá, y li digué axò:

—«Si aqueix arch amb à que cassas
Sempre el dús molt estirat,
Axí còm ara se vincla,
Llavò à la fi se romprá.
Mentres que si tú li afluxas
Sa corda de tant en tant,
Tens arch per tota la vida,
Per molt qu' el vulgues emprá.
Ara, amich mèu, no t' en rigues
D' haverme trobat jugant:
Que á s' enteniment de s' hòmo
Ni n' pren lo mateix qu' à un arch.»

M. O.

XEREMIADES.

¡ALERTA, MALLORQUINS! Altre vegada
sa Prensá s' ha vista en sa necessitat de
torná alsá la veu, amb motiu de sa Filoxera.

Segons notícies, ara hey há un mallorquí que, per fugí d' es fòch vòl caure dins ses brases; es à dí, que per alliberarnos de que mos vènga sa filoxera, tracta d' introduhí sarments americanes.

Segons diuen ets inteligents, tota casta de planta d' Amèrica está farcida d' aquell animaló.

Y diuen qu' aquest subjècte qu' ha tengut tan bona idèa, no es cap rústich ni cap ignorant; (¡illástima que no 'u sia, per sa part de gloria que à nòltros mos hagués pogut tocá!)

A ses Autoridats, à sa Junta de defensa, y à tots es mallorquins qu' estiman sa *Roqueta*, recomanam especialment aquest assuntó, are qu' es hòra; no fos cosa que dormint, dormint, consentissen una *ignorantada* per aquest estil, y llavò tots mos haguéssim d' esclamá allò de: *Còm mos hem romput es cap, mos posam sa cervellera.*

Dins s' Estació de Palma, pareix que se projecta un altre jardinet, y à l' hòra

d' ara ja hey han sembrat uns quantos taronjés baxos, à fi de que no cósti tant de trabay cuirlos sa fruyta.

Tot axò es bona señal de que sa Compañia no se troba tan al baix còm vòlen suposá.

Y ara qu' hey pensam: sabem que l' any passat s' altre, se sembraren 32 mil estaquetes de taparera dins es terrussos d' es terraplens y que per mor de sa sequedat, tan sòls n' aferraren dues tercères parts.

Suposam qu' enguañ, abans de comensá es nou jardinet, haurán cubèrt aquelles faltes, pues d' aquí à tres anys cada taparera treurá dos reals de rinda; de mòdo y de manera que si en plantassin fins à coranta mil (qu' hey caben molt rebè) y no més produhissen una amb s' altre un aumut cad' any, y no més se pagassin à real s' aumut, y sa Compañia les arrendás à mitjes, encara li resultarian, nets y esporgats, mil dures cad' any.

Bé es veritat que si à ses estacions en feym hòrts de taronjés, còm fèren un principi à sa glorieta de Ciutat, tal vòlta en treurán més.

Tot axò no es més qu' un conversá d' un accionista ignorant.

El Porvenir Balear, revista quinzenal que sortia à Palma, ha fet à sebre à n' es séus suscriptós que per are no s' publicarà pús.

S. A. R. s' Arxiduch d' Austria es tornat fá pòchs dies à Mallòrca amb so séu vapor, y s' en es auat totduna à sa séua possessió de Miramar.

Sia molt ben arribat.

Ses germanes Ferni han donat tres concèrts en es Teatro, y es públich les ha aplaudides per llarch. Vertaderament s' ho merexian.

Despues d' algunes pèsses de cant, presentóse *Doña Carolina provista de violín*, (còm deya es *Diari de Palma*,) y mos fé senti maravelles. ¡Vaja un violí ben tocat!

Are, per. à Pasco vendrán ses òperes. Molta gènt les espera amb impaciencia; perque en parla de música, ja s' sab: es nòstro públich se destexina tot, y ¡ja la tenim armada!

Veurem, veurem.

Un amich nòstro, cabilant, cabilant, ha trobat es mèdi d' interessá es patrons catalineros à favò de sa defensa contra sa filoxera. Es projecte es molt senzill, pòch costós y de segus beneficis.

Consisteix en que s' Ajuntament y es Còs d' Engiñés militars *de comun acuerdo*, concedescan permís à n' es vesins de l' Arraval de Santa Catalina per sembrá

parres una devòra cada portal de casséua. D' aqueix mòdo tots tendrian interès dirècte en que no s' introduís sa filoxera; y al mateix temps ses acres d' aquells carrés tan amples serian més ombrivoles y de milló aspècte.

Recomanam s' idèa à n' es catalineros aygodés y à ses autoridats mencionades.

L' Opinió de dilluns passat:

«Los bailes de piñata celebrados el sábado por la sociedad «La Honradez» y anoche por la «Protectora» estuvieron ambos muy concurridos, observándose una animacion verdaderamente extraordinaria.»

S' *Isleño* d' es mateix dia:

«Anteanoche en *La Honradez* y ayer en la *Protectora* y *Asistencia Palmesana* celebráronse los bailes llamados de piñata; pero en ninguno de ellos fué mucha la concurrencia, apesar del interés que se tomaron sus promovedores en animarlos. Es preciso convenir en que las palmesanas no estan dispuestas aun á acudir á esas fiestas que salen de su época natural; así es que *ellas* escaseaban tanto como abundaban *ellos*; y faltando el principal elemento, puede calcularse cuán insulsa sería la velada...»

¿Hey há qualcú més qu' hey ténga res que dí?

Entre alguns jovensans de Lluçmajor que ténen vena d' engiñés, pren molt de còs s' idèa d' uní aquella vila amb Ciutat per mèdi de *colosales puentes metálicos*, aprofitant sa felís idèa de Don Diego.

Han motivat aquest projecte es clòts y reclaus de qu' está plena sa carretera d' aquell pòble, fins à n' es punt de que no hi pugan traginá òus sense perill segú d' arribarlós en forma de truyta.

D' axò s' en diu un projecte bèn pensat.

El Seño Governadó avisa y recòrda à tots es Batles que dia 15 d' aquest més ha comensat sa *veda*, y que no sia ningú que s' atrevesca à anà à cassá.

Però, qui vòl comprá llèbres y conís, y perdius y fotjes, que vaja à Plassa, y en veurá una mala fi de penjades, que les venen devant Deu y tot lo mon.

Amb axò, Seño Governadó, vosté mateix, ja 'u veu, etc., etc.

Are més tart, hem sabut que s' Alcalde ha passat órde de decomissá tota quanta cassa se present, à Plassa ò à ses pòrtes.

Era còsa de ferho axí.

Diuen que à València ara tractan de funda una *Sociedad contra l' Ignorancia*. Ben fèt.

Quant aquesta societat tenga tota

Valencia ben adesa d'ignorants y li manqui feyna, llavò pòt vení aquí, á Mallorca, y en trobará per molt de temps.

Hey ha per tayá de sa pessa. Y si no creu en nòltros, ò pensa que l'enganam, qu'en deman dos doblés d'informes à s' Ajuntament, y veurá com li dirá que sí, que tenim rahó.

*
**

A molts de lectors los farà fé una mitja riaya, si 'l reparan, un anunci que surt á un diari, fá uns quants dies. Mirau còm diu. Comensa:

GANGA. *Para los que quieran hacer fortuna en poco tiempo.*—Meem, meem, ¿que será axó? (pensa es lector.) Vat' aquí lo que jò cerch.

Y llavò segueix: *En la calle de los Olmos, núm. 135, se venden ocho bombas para cafeteros, en perfecto estado de uso, con todos los útiles necesarios para hacer café.*

Y es qui les ven, ¿còm axí no s'estima més per éll que per un altre, sa fortuna en poco tiempo?

Y llavò diuen qu'en el mon no hey há generositat y amor à n'el germá prohisme.

*
**

D'es número 15 de *L' Ancora*, copiam lo siguent:

«Tion... Shpe... tio... kuutin... Tskuo... Tsi... Kuoror... tin, tskua... pipitskuisi... Tso... Tsisi... si, tosi... Tsorre... Tstatú... Dlo... kuioo... trrtz Gholl... hets... Tuaroch... lu... lyle... Higüe... Isiopi... etc.»

Cap des diaris de Palma, havia publicat fins are es cant des rossinòl; (perque heu de sebre qu' axó es lo que amb alemañ canta un rossinòl.)

¡Y llavò encare dirán que *L' Ancora* pèrt es cantet!

*
**

Per nombrá es canonge nou, pareix que dins Capítol de la Seu hey ha hagut fòrsa de sucades, y per dues vòltes han fet taules. Nòltros ignorants, de cop hauriam acertat, pues per no fé *enjosticis*, no n' haguéram nombrat cap. ¡Veurem qui treurá sa llarga!

Lo mal es qu' hey deu havé tres ó quatre pessas de seda morada à punt de tayá es sayo.

¡Déu il-lumin es Capítol, si convé!

*
**

Segons notícies fresques, pareix que dins *La Vinícola mallorquina* hey ha mar de sarts. Demá se deu havé de reuní sa Junta general y n' hi ha qu' hey van amb sos esperons fèts. Si la còsa heu paga, en es pròxim número ressenarém sa funció.

COVERBOS.

Colcant à d'òs demunt una mula, passava per un camí de partió un mercadé que s'en anava à una possessió de per allà pròp.

Amb axò passá per devant un aubercòquè carregat d'aubercòchs gròssos y madurs, qu'es véurelos no més, feyan menjera.

—¡Vaja uns aubercòchs! (pensa es mercadé;) à son amo no 'l farà rich ni pòbre una dotzena més ò manco. Però, tan amunt qu'estan... ¿còm heu faria jò per arribarlós?...

El dimòni de sa gola li enviá una idea: es mercadé aturá sa mula: li fé quatre moxonies perque no se mogués; escampá sa vista per tot lo redó, y no va veure un' ànima; y amb axò, s'enfila dret demunt sa mula y comensa à cohí aubercòchs.

Amb aquesta situació, y quant s'al-sava de puntes per arribá à un aubercòch més gròs y més madú qu'ets altres, li entrá una suó freda pensant una còsa terrible, y s'esclamá:

—¡Mirau si are passava qualcú y 'm fés sa polissonada de pegá un còp d'jarri!

Sa mula, encare no sentí jarri! ja va essè partida, y es pòbre mercadé, tan llarch còm era, pegá un esclat que n'hi havia per romprerse s'ansa d'es còll.

*
**

Un carboné de Deyá, que may havia estat à Ciutat, hey vengüé, s'altre dia còm plovia tant, à vendre un viatge de carbó. Còm torná essè à la vila, li demanaren:

—¿Qu'es, còm t'ha agradat Ciutat?

Y éll responia:

—No vos ho puch dí, perque no 'l he poguda mirá gens.

—¿Y còm axí?

—Foy! perque en aná p'es carrés de Ciutat, en dies de fanch, un hòmo no pòt alsá ets uys d'en terra, si no vòl morí negat. Tot son basses y bassidts.

Vat' aquí un *coverbo* hò per contarló à s' Ajuntament.

*
**

Un seño qu'anava à cassá, va veure asseguts en terra devòra una barraca dos atlòts que ploravan demanant bere-ná. Son pare feya astelles un tròs llufny.

Compatit de sentirlós, digué aquell seño:

—Vaja, son pare, no los fassau plorá: daulós qualque còsa.

—Tir, tir, seño, que los deix aná: aquí ahont los veu, plorant plorant, tant un còm s'altre ja ténen una frexura dins el còs.

—¿Idò, y encare plorau y vos quexan?

—Sí! veyès... (responian ets atlòts,) ¡una frexura dins el còs!... sí... ¡però es sa nòstra!

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*¡D'hon vens Mariat De sa sabateria.*

SEMBLANSES.—1. *En que no serveix.*

2. *En que té sola.*

3. *En que venen devant Pasco.*

4. *En que té sat.*

TRIÀNGUL.....—C O R T E S
C O R T E
C O R T
C O R
C O
C

FUGA.....—*Mala guarda si no't guardas.*

CAVILACIONS.—1. *Es Febré.*

2. *Un jòch de cartes.*

3. *Manlleó doblés, à torná es dia de Pasco.*

ENDEVINAYA.—*Un corch de fava.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Coniet de guix, M. Olecrab, Un Apuntaladó y Un Funxa engegat.*

Deu:—*Dos de s' Arrabal, Un Escolá, Un Farinó, Un Indioté y Un Oficial sense empleo.*

Nou:—*Un Libro, Un Signor Russo, Un Balladó, Titinoya, Pere Picarot y Un Sardiné festejadis.*

Vuyt:—*Bibi, K. D. T. y Xim Pariot.*

Sèt:—*Tio Camuñes, Xerrayna, Matorba, Un Llenterné y Un Pagés.*

Una no més:—*Un Conte malattis.*

GEROGLIFICH.

En R C

X. X.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla es sòl à un fredolech?
2. ¿Y una pipa à una escopeta?
3. ¿Y un caragòl à un cabridet?
4. ¿Y un rellòtge à un niu?
5. ¿Y sa mare d'un fuy dolent à un escolá majó?

K. D. T.

QUADRAT NUMÉRICH.

· · ·
· · ·
· · ·

Omplí aquests nou pichs amb ses nou cifres 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 y 9: de manera que sumades de dalt à baix, de través y diagonalment, fassen sempre 15.

UN VALLDEMOSÍ SINEUÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

A.. E..U..E. .E. .E.E E. .AU .E..AU.A
X.

ENDEVINAYA.

Si ests entenen, colegeix

Lo qu'are 't preguntaré:

Un instrument fá es fusté;

No l'empra qui 'l dona à fé,

Es qui 'l fá, no s'en serveix,

Y es qui l'empra, no coneix

Si está malament ò bé.

XERRAYNA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

21 FEBRÉ DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.